

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

ADVENTNÍ DOBA
A VÁNOCE 2021

Drazí nemocní a všichni, kteří jste stářím či nemocí omezeni na pobyt doma či v nemocnici, nebo dokonce připoutáni na lůžko. Srdečně zdravím každého z Vás a přeji požehnané svátky i vánoční radost ze setkání s Kristem. Stačí ho pozvat a otevřít mu srdce. Usmát se na něj. Nabídnout mu místo, chvíli naslouchat jeho hlasu a taky si s ním povídat o všem, čeho je Vaše srdce plné. Pak se zahledět na obrázek betléma, nebo si některý představit. Třeba ten oblíbený z mládí.

Vánoční pohled do betléma ukazuje množství postavíček, které nejdou k Jezulátku s prázdnýma rukama, ani samy. Vánoční radost a vděčnost otevírají srdce i ruce, působí změnu života a ochotu darovat nejen něco, ale i všechno, či dokonce i sebe samého. Užaslé srdce nad blízkostí Boha se touží rozdělit a přivádět k Ježíši druhé.

Poklad víry v nás roste tím víc, čím více se o svou víru dělíme s druhými. Ježíš je nám tím bližší, čím častěji o něm vydáváme přesvědčivé svědectví. Tím úžeji žijeme s Kristem, čím lépe učíme druhé s Ježíšem žít.

Rodiče, kteří budují v dětech Boží přátelství, sami do něho vrůstají; tím, že děti učí pravdám víry, sami je nově a hlouběji chápou; tím, že učí děti dobré modlitbě, sami se stávají mistry modlitby; tím, že svou víru nechají pronikat do všedního života, tvoří křesťanskou kulturu života.

Ti, kteří druhé přivádějí ke Kristu, se stávají apoštoly. I Vy můžete být apoštoly těch, kteří přijdou k Vám. I Vy se můžete rozdělit o vánoční radost z Boží blízkosti. I Vy můžete nechat Boha přítomného ve Vašem srdci usmát se na druhé a říct jim hezké slovo.

*K tomu Vám ze srdce žehná
+Jan Graubner, arcibiskup olomoucký*

***

Milí nemocní přátelé,

adventní dobou se blížíme k Vánocům, jež s sebou nesou kouzlo betléma, který je znázorňován nejrůznějšími způsoby. O letošních prázdninách jsem byl s dalšími kněžími na dovolené v pastoračním středisku Řezenské diecéze Spindlhofu. Bylo to na pozvání sudetoněmeckých

kněží. Jedno dopoledne se nám věnoval místní pan biskup, jehož maminka pocházela z Kladrub. Provedl nás svou bohatou sbírkou betlémů, od miniaturních až po rozsáhlé. Od těch, které znázorňují jen událost narození samotnou, až po ty, které představují i navštívení, útěk do Egypta, nalezení 12letého Ježíše v chrámě a také ty z jeho veřejného působení, přes ukřižování až po vzkříšení. Viděli jsme, jak autoři zobrazovali jednotlivé postavy v dobových krojích, jak tím událost narození Vykupitele vtahovali do současné doby, ukazovali, že narození Ježíše Krista je podstatné pro každého z nás tady a teď.

Pokusme se teď z našeho zasněného pohledu na betlémy přenést do chvíle, kdy po několikadenní cestě pěšky, popřípadě na oslu, Panna Maria ve vrcholném stádiu těhotenství se sv. Josefem doufali, že budou v Betlémě přijati pod střechu, ale byli trpce zklamáni. Papež František o této situaci a postoji sv. Josefa ve svém apoštolském listu *Patris corde* (Otcovo srdce) píše:

Často nás při četbě evangelií o Ježíšově dětství napadne otázka, proč Bůh nezasáhnul nějak přímo a jasně. Bůh však zasahuje skrze události a lidi. Josef je člověkem, jehož prostřednictvím Bůh pečuje o počátky dějin vykoupení. On je opravdovým „zázrakem“, kterým Bůh zachraňuje Dítě a jeho matku. Nebe zasahuje tím, že se svěřuje kreativní odvaze onoho muže, jenž přišel do Betléma, a když nenašel příbytek, kde by Maria mohla porodit, připraví a upraví stáj, aby se pokud možno stala přívětivým mís-

tem Božímu Synu, který přichází na svět (srov. Lk 2,6–7). Před hrozbou ze strany Heroda, který chce zabít Dítě, je Josef opět ve snu varován, aby Dítě bránil, a uprostřed noci zorganizuje útěk do Egypta (srov. Mt 2,13–14).

Při povrchní četbě tohoto vyprávění vzniká vždycky dojem, že svět je vydán napospas silným a mocným, avšak „dobrá zpráva“ evangelia spočívá v tom, že ukazuje, jak navzdory zpupnosti a násilí pozemských vládců, Bůh vždycky nalézá způsob, jak uskutečnit svůj plán spásy. Také náš život někdy vypadá, že je vydán kvůli mocným, ale evangelium nám říká, že to, na čem záleží, dokáže Bůh vždycky zachránit pod podmínkou, že použijeme tutéž kreativní odvahu nazaretského tesaře, který umí měnit problém na příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetelnost.

Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, nýbrž že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.

Asi se teď ptáte, co já mohu ve své nemoci navrhnout, vynalézt a najít? Možná, že snad nemáte odvahu se na něco zeptat, něco navrhnout nebo naopak přijmout nějaký způsob léčby. Nebo se ptáte: Proč zrovna já, proč jsi to, Bože, dopustil? Při nedávné návštěvě jedné nemocné staré paní jsem užasl nad její otázkou. Řekla: „Ptám se: Co mi tou nemocí chce Pán Bůh říct?“

Všem Vám žehná P. Bohumír Vitásek